ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

της 10ης Ιουλίου 2001 [1]

1. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προσέφυγε στο Δικαστήριο ζητώντας του να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (στο εξής: Ηνωμένο Βασίλειο) παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3 της οδηγίας 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως [2] (στο εξής: οδηγία).

I — Η οδηγία

2. Η οδηγία έχει ως αντικείμενο, σύμφωνα με την πρώτη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 1, την προστασία του περιβάλλοντος και της δημόσιας υγείας με τη μείωση της ρυπάνσεως των υδάτων κολυμβήσεως και με την προστασία τους από περαιτέρω ρύπανση, εξαιρέσει των υδάτων τα οποία χρησιμοποιούνται για θεραπευτικούς σκοπούς και των υδάτων τα οποία χρησιμοποιούνται στις πισίνες.

3. Το άρθρο 3 επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να καθορίσουν, για όλες τις περιοχές κολυμβήσεως ή για κάθε μία από αυτές, τις τιμές που ισχύουν για τα ύδατα κολυμβήσεως ως προς τις φυσικοχημικές και μικροβιολογικές παραμέτρους που ορίζονται στο παράρτημα της οδηγίας. Σύμφωνα με το άρθρο 2, οι παράμετροι αυτές αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της οδηγίας.

4. Σύμφωνα με το άρθρο 4, τα κράτη μέλη πρέπει να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για να καταστεί η ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως σύμφωνη προς τις οριακές τιμές που ορίζει το άρθρο 3 της οδηγίας εντός προθεσμίας 10 ετών από της κοινοποιήσεώς της. Η οδηγία κοινοποιήθηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο στις 10 Δεκεμβρίου 1975, άρα η προθεσμία εφαρμογής της εξέπνευσε στις 10 Δεκεμβρίου 1985.

5. Τα κράτη μέλη, δυνάμει της νέας διατυπώσεως του άρθρου 13 της οδηγίας [3], υποβάλλουν κατ' έτος στην Επιτροπή έκθεση για τα ύδατα κολυμβήσεως και για τα πιο σημαίνοντα χαρακτηριστικά τους.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 01/015, σ. 108.

3 — Διατύπωση του άρθρου 3 της οδηγίας 91/692/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1991, για την τυποποίηση και τον εξορθολογισμό των εκθέσεων που αφορούν την εφαρμογή ορισμένων οδηγιών για το περιβάλλον (ΕΕ L 377, σ. 48).

6. Δυνάμει της οδηγίας, εναπόκειται, μεταξύ άλλων, στα κράτη μέλη να καθορίσουν για όλες τις περιοχές κολυμβήσεως ή για κάθε μία από αυτές, τις τιμές που ισχύουν για τα ύδατα κολυμβήσεως ως προς τις φυσικοχημικές και μικροβιολογικές παραμέτρους και να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για να καταστεί η ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως σύμφωνη προς τις τιμές αυτές εντός προθεσμίας 10 ετών από της κοινοποιήσεως της οδηγίας [4].

II — Τα πραγματικά περιστατικά

7. Από τις εκθέσεις του Ηνωμένου Βασιλείου σχετικά με τις κολυμβητικές περιόδους 1996 και 1997, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι για τις βρετανικές περιοχές κολυμβήσεως τα ποσοστά συμμορφώσεως με τις απαιτήσεις της οδηγίας ανήλθαν σε 89,4 % και 88,3 % αντιστοίχως. Στις 22 Ιανουαρίου 1999, επέστησε την προσοχή της κυβερνήσεως για το θέμα αυτό και την κάλεσε να υποβάλει τις παρατηρήσεις που έκρινε κατάλληλες.

8. Οι βρετανικές αρχές απάντησαν με επιστολή της 30ής Μαρτίου 1999, βεβαιώνουσες ότι θα φροντίσουν το συντομότερο δυνατόν για την τήρηση της οδηγίας και αναφέρουσες τις εργασίες που διεξάγονταν για τη βελτίωση της ποιότητας των εν λόγω υδάτων κολυμβήσεως.

9. Η Επιτροπή, δεδομένου ότι δεν ικανοποιήθηκε από την απάντηση αυτή, απηύθυνε στις 28 Φεβρουαρίου 2000 αιτιολογημένη γνώμη στο Ηνωμένο Βασίλειο, τάσσοντάς του προθεσμία δύο μηνών για να ομαλοποιήσει την κατάσταση.

10. Η κυβέρνηση απάντησε με επιστολή της 14ης Ιουνίου 2000, δεχόμενη ότι δεν τηρούνταν δεόντως οι κανόνες της οδηγίας ως προς τα οικεία ύδατα κολυμβήσεως. Εντούτοις, ισχυρίστηκε ότι η κατάσταση το 1997 ήταν εξαιρετικής φύσεως, ότι το συνολικό ποσοστό συμμορφώσεως ανήλθε σε 91,4 % το 1999 και ότι τα διορθωτικά μέτρα που είχαν αρχίσει να εφαρμόζονται μπορούσαν να αυξήσουν το ποσοστό συμμορφώσεως σε 97 % πριν το 2005.

11. Η Επιτροπή, εντούτοις, κρίνοντας ότι η παράβαση εξακολουθούσε να υφίσταται κατά την ημερομηνία εκπνοής της προθεσμίας προς συμμόρφωση, άσκησε την παρούσα προσφυγή.

III — Οι ισχυρισμοί των αντιδίκων και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

12. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, παραλείποντας να καταστήσει την ποιότητα των βρετανικών υδάτων κολυμβήσεως σύμφωνη με τις υποχρεωτικές οριακές τιμές που ορίστηκαν από το άρθρο 3 της οδηγίας σε συνδυασμό με το παράρτημα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία και

4 — Βλ. σημείο 8 των προτάσεων που ανέπτυξα στις 18 Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 15ης Μαρτίου 2001, C-147/00, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2001, σ. I-2387), με το οποίο αναφέρομαι στην απόφαση της 25ης Μαΐου 1982, 96/81, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 1982, σ. 1791, σκέψη 2).

να καταδικάσει την κυβέρνηση στα δικαστικά έξοδα.

13. Η εν λόγω κυβέρνηση ομολόγησε την κατάσταση ως προς τις κολυμβητικές περιόδους που αποτελούν το αντικείμενο της προσφυγής.

14. Αφού έλαβε υπόψη του την έκθεση του εισηγητή δικαστή και άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, το Δικαστήριο, με τη συγκατάθεση αμφοτέρων των διαδίκων και δυνάμει του άρθρου 44α του Κανονισμού Διαδικασίας, αποφάσισε να παραλείψει την προφορική διαδικασία.

IV — Η παράβαση

15. Η Κυβέρνηση της Μεγάλης Βρετανίας ομολόγησε τα καταγγελθέντα από την Επιτροπή πραγματικά περιστατικά, ότι, δηλαδή, κατά τις κολυμβητικές περιόδους 1996 και 1997 η ποιότητα των βρετανικών υδάτων κολυμβήσεως δεν ήταν απολύτως σύμφωνη με τις τιμές που όριζε το άρθρο 3, σε συνδυασμό με το παράρτημα, της οδηγίας. Συνεπώς, το Δικαστήριο πρέπει να καταλήξει στο ότι η καταγγελθείσα παράβαση αποδείχθηκε και να τη διαπιστώσει με την απόφασή του.

16. Η οδηγία επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση επιτεύξεως ορισμένων αποτελεσμάτων και όχι μόνο να λάβουν συγκεκριμένα μέτρα για να καταστήσουν την ποιότητα των υδάτων κολυμβήσεως σύμφωνη με τις οριακές τιμές που ορίζονται στο κείμενό της [5], με εξαίρεση τις παρεκκλίσεις που η ίδια προβλέπει [6] και που δεν υφίστανται εν προκειμένω.

17. Παρά τις πολλές προσπάθειες συμμορφώσεως με την οδηγία, συνεπώς, μία και μόνη παράβαση κατά τη διάρκεια μιας μόνον περιόδου αρκεί για να γίνει δεκτό ότι συντρέχει παράβαση της οδηγίας, πλην δεόντως αιτιολογημένης απόλυτης αδυναμίας τηρήσεως των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτήν [7].

18. Συνεπώς, προτείνω στο Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, όπως το ίδιο, άλλωστε, ομολογεί, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία, διότι κατά τις κολυμβητικές περιόδους 1996 και 1997 η ποιότητα των βρετανικών υδάτων κολυμβήσεως δεν κατέστη απολύτως σύμφωνη προς τις οριακές τιμές που ορίζει το άρθρο 3 της οδηγίας, σε συνδυασμό με το παράρτημα [8].

5 — Βλ. αποφάσεις της 14ης Ιουλίου 1993, C-56/90, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου (Συλλογή 1993, σ. I-4109, σκέψεις 42 έως 44)· της 12ης Φεβρουαρίου 1998, C-92/96, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 1998, σ. I-505, σκέψη 28)· της 8ης Ιουνίου 1999, C-198/97, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1999, σ. I-3257, σκέψη 35)· και της 25ης Μαΐου 2000, C-307/98, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 2000, σ. I-3933, σκέψη 48).

6 — Άρθρα 4, παράγραφος 3, 5, παράγραφος 3, και 8.

7 — Βλ. το σημείο 58 των προτάσεων που ανέπτυξα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Βελγίου, με την οποία αναφέρομαι στη σκέψη 34 της επίσης προαναφερθείσας αποφάσεως Επιτροπή κατά Γερμανίας. Βλ., επίσης, την υποσημείωση 10 των προτάσεων που μνημονεύονται στην υποσημείωση 4.

8 — Με την απόφαση της 14ης Ιουνίου 2001, C-368/00, Επιτροπή κατά Βασιλείου της Σουηδίας (Συλλογή 2001, σ. I-4605), το Δικαστήριο έκρινε προσφυγή λόγω παραβάσεως της οδηγίας από το Βασίλειο της Σουηδίας, σε μία υπόθεση όπου — όπως εν προκειμένω — το ίδιο το καθού κράτος μέλος είχε ομολογήσει την παράβαση.

V — Επί των δικαστικών εξόδων

19. Εφόσον η προσφυγή που άσκησε η Επιτροπή γίνει δεκτή, το καθού πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

VI — Πρόταση

20. Βάσει των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να δεχθεί την παρούσα προσφυγή, να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, παραλείποντας να φροντίσει ώστε τα ύδατα κολυμβήσεως στην επικράτειά του να ανταποκρίνονται στις υποχρεωτικές οριακές τιμές που ορίζει η οδηγία 76/160/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1975, περί της ποιότητας των υδάτων κολυμβήσεως, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή και να καταδικάσει την καθής κυβέρνηση στα δικαστικά έξοδα.